

Ugens Politik.

Den 27de Marts 1862.

Den bairiske Gesandt, Herr v. d. Forbten, har som Ord- fører for Udvalget for de hollsten-lauenborgske Anliggender den 13de Marts afgivet sin Betænkning i Anledning af de seneste, af Østerrig og Preussens foretagne Skridt. Saaledes som man kunde vente, indstiller Udvalget, at Forbundsforsamlingen vil slutte sig til den af Østerrigs og Preussens Regjeringer i de ligelydende Noter af 14de Februar fremsatte Protest og vil anmode den hollsten-lauenborgske Forbundsgeandt om at sætte sin Regjering i Kundskab herom. Umiddelbart efter Betænkningens Oplæsning nedlagde den danske Forbundsgeandt en bestemt Protest imod Udvikelsen af Forbundsforfamlingens Competence udenfor de Dele af det danske Monarchi, der ikke høre til det tyske Forbund. Han underrettede tillige Forfamlingen om, at Svaret paa Noterne af 8de og 14de Februar meget snart vilde blive givet, og at han derfor, forbeholdende sig en yderligere Erklæring, allerede nu maatte hen- vise til Indholdet af dette Svar. En Correspondenceartikel fra Wien af 19de Marts til „L'Indépendance Belge“ med- deler, at Danmarks Gesandt, Grev Wille-Brabe, har overrakt Grev Rechberg det danske Cabinets Svar paa den sidste øst- rigiske Note. Efter hvad Correspondenten har bragt i Erfa- ring, er den affattet i en forsonlig Tone, medens den dog fastholder den danske Distinction mellem Slesvig og Hollsten. Ifølge en telegraphisk Depeche har Forbundsforfamlingen den 27de Marts vedtaget den ovenomtalte Udvalgsbetænkning og altsaa sluttet sig til de tyske Stormagters Protest mod Rigsaadet.

Den franske Keisers Svar paa den lovgivende Forfam- lings Adresse indeholder aldeles Intet om en Reduction af Armeen, saaledes som Nyttet havde fortalt. Keiseren gjør opmærksom paa, at Folk med radicale Ansuelser ere mest hoi- røstede, medens Afgørelsen for Talefriheden bevirker, at man hører paa dem i Taushed. Det er en indirekte Bebrejdelse til Majoriteten, der overlader Ordet til Regjeringens officielle Talsmand, medens den lader sig nse med den mere beskædne Rolle: „at adspredde alle Syer, vise Situationen i det virke- lige Lys og gjenoprette Tilliden ved sin Stemmegivning.“ Keiseren finder, at Debudelsen af visse finansielle Forholds- regler har sat Gemytterne i altfor stærk Bevægelse, et System kan kun bedømmes i sin Heelhed, og han nærer ingen Tvivl om, at Budgetcommissionen i Forening med Statsraadet vil afgjøre Sagen i Samklang med Kamrenes Dnsse og det almene Vels Forbringere. Endelig beder han Deputationen forklare sine Colleger om, at han ikke saasnart ønsker at stille sig ved en Forsamling, hvis Kundskaber og Patriotisme giver Landet enhver ønskelig Garant.

Frankrigs Politik i Italien har i den seneste Tid antaget en bestemt Karakter, og mangfoldige Kjenbetegn synes at tyde paa, at det i saa lang Tid uafgjorte Spørgsmaal om Pavens verdslige Magt snart vil finde sin Afgjorlse. Den hellige Fader har i sin store Vaande besluttet at sætte Alt paa eet Tærningkast, og det er faldet i de nys i det fjerne Osten omkomne, katolske Matyrers Skjebne at skulle efter deres Død have den Værd, at de deres Religions Overhoved en vigtig Tjeneste. De skulle nu optages blandt Helgenes Tal, og for at Canonisationen kan foregaae med Glæde skulle saamange Biskopper som muligt møde i Rom, for at overvære denne høitidelige Ceremoni. Helligere skulle end andre Helgene kunne de allerede før end deres Anekjendelse gjøre de Troende Nytte. De i det angivne Niemed forsamlede Biskopper kunne nemlig let henvende deres Opmærksomhed paa andre Sager, og af alle Sager er den timelige Magts far- lige Stilling af størst Vigtighed. I Italien, hvor Ministe- riet ikke behøver at tage Hensyn til et mægtigt katolsk Parti, har man derfor ogsaa forbudt Biskopperne at begive sig til Rom og truet dem med Afsted, hvis de trodsede Forbudet; i Frankrig har Keiseren kun erklæret, at enhver Biskop, som af Længsel efter at overvære de japanesiske Martyrers Canoni- sation, begav sig til den evige Stad, vilde være Statens Overhoved uldydig og maatte tilskrive sig selv Følgerne. Men da Pavehoffet synes tilbøieligt til at udfordre sine Modstan- dere, have mange Biskopper baade i Frankrig og Italien an- seet det for Pligt at adlyde den pavelige Befaling. Pavens Bønner synes at vilde lade det komme til en Afgjorlse, og i dette Niemed skal Haandbøvelsen af den timelige Magt gjø- res til en Troesartikel. Lader Keiseren sig stramme heraf, kan Pavemagten endnu frelles; thi da Italienerne ganske sik- kert ikke vilde bryde sig derom, men drage mod Rom, om end nok saa mange Troesartikler forbyd det, kan et Brud mellem dem og deres mægtige Ven, ifølge Cardinal An- nellis Mening, let opstaae af et saadant dumdriftigt Skridt; et nyt Slag ved Novara vilde da blive leveret, og i saa Fald kunde Victor Emmanuel prise sig meget lykkelig, hvis han fik Lov til at beholde sine Arveslater med Tabet af hvad han har af- staaet til Frankrig. Men den suedige Italiener forregner sig sikkert. Det vilde være en saa stor Triumph for dem, der ønske Keiserdømmet id, hvis Keiseren nu trak sig tilbage, at det neppe er sandsynligt, at han vil gjøre dem denne Tjeneste. Kan han ikke holde det katolske Parti i Løkke,

vil hans Stjerne ikke sinne meget klart for Fremtiden, og gaar man ham paa Klingen, er han sikkert mere tilbøielig til at modtage, end at afslaa Kampen. En fransk Forfatter, der er optraadt som Forsvarer af Pavens timelige Magt, har sagt, at Revolutionen forbereder sig til „at sidde sørgelædt ved den Grav, den har gravet for Pavebømmet og derpaa at gjenoplive det for atter at kænkebinde det.“ Keiseren har nu sørget for at faae et Ministerium i Italien, med hvilket han kan afgjøre det romerske Spørgsmaal, fordi Nicajoli var ham for hurtig; han vilde ikke tage Sørgelæderne paa, men han havde ifinde, isert sin Hverdagsdragt, at grave et stort Gul, putte Pavebømmet deri og sidde i god Ro og Mag paa Gra- ven. Slige Ting forslaae de imidlertid bedre i Frankrig, og den virkelige Tilstand for Diebliffet er ifølge vor Mening, at Keiseren vel ikke selv giver sig af med at grave, men lader sig nse med at staae ved Siden af Graveren for at opmun- tre ham. Gjør man ham det for broget, kan han dog let se sig fristet til at tage Spaden i sin egen Haand og fuld- føre Værket.

Mattazzi og Garibaldi opbyde imidlertid i dette Diebliff alle deres Kræfter for at spare ham Uleiligheden. Den ita- lienske Confeilspræsident har ifølge Etik og Brug ved sin Overtagelse af Udenrigsministerportefeuillen affendt en Rund- skrivelse til alle i Udlandet ansatte Diplomater, i hvilken han opstiller sit politiske Program: Kongeriget Italiens Anerken- nelse af alle Magter; det romerske Spørgsmaals Afgjorlse saaledes, at Rom baade bliver Pavens og den italienske Re- gjerings Sæde og Venedigs Befrielse, der fremsættes som en europæisk Nødvendighed, da den nærværende Tilstand er uholdbar og nødvendigtvis maa føre til en Krig. Til denne Rundskrivelse, der i og for sig bebuder, at Fjendtlighederne mellem Italien og Østerrig let kunne udbryde, kommer endnu de Demonstrationer, som Garibaldis Nærværelse og Udtalelser i Lombardiet daglig give Anledning til. Den italienske Fri- hedshelt virker utrættelig for sit store Formaal; han modtager Deputationer, organiserer Stytteforeninger, udsædiger Pro- clamationer til Præsterne for at bevæge dem til at slutte sig til den nationale Sag og arbejder i den bedste Forstaaelse med Mattazzi for at paaaflynde Sammensmeltningen af Syd- armeen med den regulære Armee, hvorom der alt er udfar- diget en kongelig Rundgjorlse. Det er ikke at undres over, at hans blotte Nærværelse i Mailand har fremfaldt stærk Gjæring i Venedig; endog under den østerrigske Keisers Næ- rværelse i Venedig har man foretaget Demonstrationer, og en en Mængde ungarske Soldater ere fængslede i Mantua.

Ministeriet v. d. Heydt har alt foretaget et afgjorende Skridt, der viser, hvad Reactionen forslaaer ved en constitu- tionel Regjering, der dog ikke maa være parlamentarisk. Ifølge en kongelig Rundgjorlse skal Renten for Obligatio- nerne af 1851 til 1852 nedsettes fra 4½ Procent til 4 Pro- cent, og denne vigtige Forholdsregel har man trods de i alle constitutionelle Lande fulgte Regler truffet paa egen Haand uden at raadsføre sig med Kamrene. Hvis Converteringen lykkes, vil Statskassen rigtignok være vel tjent dermed; men hvis en eller anden uforudseet Begivenhed faaer Statspapirerne til at falde, og hvis Obligationsseierne forlange Vælsbet ud- betalt, vil det ikke være nogen let Sag for v. d. Heydt at skaffe de fornødne Penge tilveie. I saa Fald vil han maaskee dog blive nødsaget til at henvende sig til Kamrene, og saa vil han erkjende, at han vilde have handlet klogere i strax at gjøre det.

Uagtet man i Løbet af denne Uge gjentagne Gange har paaftaaet, at Opstanden i Grækenland var dæmpet og Nau- plia indtaget, viser det sig dog nu, at den har været vidt forgrenet, og at de kongelige Troppers Fremgang er meget problematisk; Nauplia er vel endnu ikke erobret, men paa den anden Side gjendriver „La Patrie“ det i Paris udbredte Rygte, at Kong Otto og hans Hof skulde have forladt Athen.

Fra de nordamerikanske Frislater har Postdampskibet bragt Breve, daterede d. 12te Marts, og Østerrætningerne vedblive at være gunstige for Nordens Sag. Foederalisterne have ikke blot haft Held i Arkansas, Tennessee og Georgien; men deres Bevægelser i Virginien, Syd for Potomac, hvor deels General Beauregard, deels den strenge Winter i saa lang Tid standse dem, have nu sat dem i Besiddelse af Manassas og Leesbruy, høit vigtige Stillinger for deres Modstandere, som dog rømmede dem uden Modstand, skal dem ibrand og afbrød Broerne, saasnart deres Bagtrav havde benyttet dem. Tilføes har Syden derimod seiret i en Kamp mellem et Pantserkib og nogle Seilfregatter.

Congressen i Washington har antaget et meget vigtigt Forslag af Præsidenten, der gaar ud paa at tilstaae de Stater, der afslaae Slaveriet, en passende Skadeserstatning. Denne Beslutning vil maaskee bidrage ligesaa meget som de vundne Seire til at gjøre Ende paa Krigen.

M.

Blandinger.

— Nordamerikanerne ere, som bekendt, blevne belembrede med alt det Udsud, som sandtes i Europas Ruskamre. I den Anledning holdt en Regimentscommandeur derovre en Lovtale over sine Folks Bevæbning og anserte med Hensyn til Muffetten, at han ved dens Hjelp, naar der gaves Ud- pelotonvis, kunde angive hvad der var umuligt ved ethvert andet Skydevaaben, nemlig hvor mange Væsser der vare af- fyrede, idet han efter hver Salve blot behøvede at tælle de Mænd, som laae paa Jorden, da Ingen kunde syre uden at falde overende. Ligeledes fremhævede han som Fortrin den store Letthed, hvormed de springe, samt den herlige Forbedring ved Bajonetten, der nu er saa blød, at den slynger sig om Hjenden og fanger ham uden at saare.

— Den kongelige Fiskeopdræt i Frankrig begynder allerede at bære Frugt. Forhen fandtes der ikke Lar i nogen af de Floder, som løbe ud i Middelhavet, men i 1857 blev der sat omtrent 4000 Æg i Heraulstfloden og nu fanges der allerede Exemplarer, som ere bekvemme til Artens Forplættelse.

Danmark paa Verdensudstillingen i London 1862.

II.

Er der en Industrigreen, som fremfor nogen i Danmark kan godtgjøre, at Laugsvesenet ikke var nogen Nødvendighed til at skabe Producter, der paa en hæderlig Maade kunde bringe den danske Industris Navn udenfor Fædrelandets Grændser, maa det være Pianofortefabricationen. Thi om denne end har et halvt Aarhundredes Hævd herhjemme, er den saa langt fra at have staaet stille eller at have fortabt sig i den forholdsvis betydelige Udvikling, hvori den allerede dengang befandt sig, at vi, med Undtagelse af Maskinfabrica- tionen, der ligeledes har været en fri Næringøve, vanskelig skulde kunne nævne noget Fag, der saa værdigt og saa selv- stændigt har udviklet sig og er fulgt med Tidens Fordringer, at det nu indtager en vidtbejendt og anseet Stilling i den danske Industri, som netop dette. Uldavl, Marschall og Hornung have hver for sin Periode høit tilfredsstillende løst de Opgaver, deres Samtid har stillet til dem, uagtet For- bringerne til hver have været meget forskellige; medens To- nens Blødd og Anslagets Lethed nemlig vare Hovedbetin- gelse for et godt Pianoforte for tyde Aar siden, fordrer Nutidens Kraft, Udholdenhed og Fjeldighed; alle tre Egenfæber har Hornung, og efter ham tilveie hele den Skole af danske Pianofortefabricanter, der følge hans Spor, vidst at skaffe til- veie ved sin Jernconstruction. See vi hen til de Represen- tationer i dette Fag, Danmark sender til Verdensudstillingen iaar, er det ogsaa glædeligt at see et større Liv vakt for i Ud- landet at udbrede Kjenndskab til det høie Standpunkt, denne Fabrication indtager her. I 1851 var Hornung den eneste Instrumentmager, der herfra sendte noget Fabricat til Lon- donudstillingen; iaar lade de fleste større Fabricanter sig ber- imod repræsentere, og mellem disse skulle vi idag nævne Hor- nungs Efterfølgere, Firmaet Hornung & Møller, der sender et Concertflygel, over 7 Octaver, efter omstaaende Teg- ning af Architect Chr. W. Nielsen, i fortrinlig udført Kasse af Palisandertræ, med Messingindlæg. Det udmærker sig for- nemmelig ved en fjeldig og kraftig Tone og en høi Grad af Egalitet, hvilke Egenfæber gjøre det særdeles sikkert til at op- fylde dets Bestemmelse.

Det andet Billede er efter et affendt Pianino fra samme Firma, 7 Octaver stort, tegnet af Architect Vilh. Klein; det er hovedsagelig udført i Valnøddetræ af forskjel- lige Farver, der, i Forening med det ligeledes benyttede Alme- træ og Bentræ gjør en meget god Virkning. Istedetfor det sædvanlige gjennembrudte Arbeide af Træ er her anvendt støbte Broncegittere, der tegne sig smukt paa den dybe, poncé- farvede Silkebaggrund. Det hører til Sjældenhederne, at op- retslaaende Instrumenter besidde en saa blød og behagelig Tone, som den, hvorved dette udmærker sig. Naar nu betil kommer, at den tillige er stærk uden at være bedøvende, tør man nok antage, at Instrumentet vil hævde en hæderlig Plads blandt de mange lignende, som det kommer i Seilfab med.

Uagtet vort Fædreland saa at sige er Skaber af den elec- triske Telegraph, eller ialtsaa Opdager af Electricitetens Be- vægkraft, tyde vi dog med Hensyn til alle derhenhørende Appa- raters Anstæffelse til Udlandet, og Electriciteten som Lægemid- del har vist saa Steber ringere Anvendelse og mindre Autoritet end i H. C. Ørstedes Hjem. Saameget interessanter er det, at Instrumentmager A. Rasmussen har bestemt sig til at sende tvende betydeligt forbedrede Inductionsapparater, af Udsende som det paa Side 216, til Udstillingen. I „Hospitals- tidenten“ Nr. 11, 5te Aargang, omtales dette Apparat saa- lunde: „I den elegant udstyrede Kasse, hvori findes Plads til de fornødne Apparater, er en forholdsvis temmelig stor Kulle, der bestaaer af Electromagneten, sammensat af tynde Jernstrænger, af den inducerende („primære“) Kulle med tyk Kobbertraad, og af den inducerende („secundære“) Kulle med tynd Traad af betydelig Længde. Electromagneten og Kul- lerne ere i fast Forbindelse med hinanden; Strømmens Svæls- telse kan derfor ikke tilveiebringes ved indbyrdes Fjernelse af